

#

И както стръвенъ вълкъ, или пъкъ вепъръ лихъ,
 Когато се куршумъ въ месата му забие,
 Лети съ несвесенъ бягъ въ усои да се скрие
 И търси билъе тамъ, за своите рани лекъ, —
 Така и азъ летѣжъ къмъ онзи край далекъ,
 Съ когото отъ дете сърце ми е сродено:
 И гордъ и дивенъ химнъ това сърце ранено
 Омайва, милува — и властно то се рве
 При снежноглавите шеметни върхове,
 Що греятъ навъзбогъ въ тържественостъ върховна...
 Това е песенъ на промяната световна,
 Която отпредвекъ Балкана тъменъ пей. —
 Ей пада ведра нощъ; вълшебно месецъ грей
 И плаха гмежъ звезди обсипватъ сводъ небесенъ, —
 Каточе тъмний текстъ на тая дивна песенъ
 Предъ моя смаянъ взоръ се открои завчасъ —
 И явствени слова зачухъ тогава азъ.
 А въ пролетната нощъ горите и полята
 Услушваха се въ тяхъ, като въ легенда свята.

«Катъ сенки облачни по моите върхове,
 Минуваха единъ по други векове,
 Ту мудро, ту въ бесѣтъ на прихотливостъ лиха —
 И сепваха ме те за мигъ отъ дрямка тиха.
 Неволенъ зритель на преходни съдбини,
 Азъ колчемъ стрелвахъ взоръ — изъ тъмни далнини
 Ту жъртвенія пламъ съзирахъ да догаря,
 Ту чувахъ песенъта поволна на овчаря,
 Низъ дебри някъде зареянъ по стада...
 Подъ някой клонестъ дѣбъ, съ разрошена брада
 Гадателъ виждахъ азъ и чувахъ го прилуки
 Световни да вещай, — незгоди я сполуки,
 Посредъ стареите събрани на съветъ. —
 Летяха векове; менѣтъ се вихренъ редъ
 Дни — светлина и мракъ — и тѣй отъ памтивека...
 И виждахъ пълчища къмъ чужбина далека,
 Кой знае отъ каква полѣгвани мечта,